

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidecalogvs Theologico-Politicvs Reformatvs

Dript, Laurentius a

Paderbornae, 1672

5. Principis saecularis est Ministros Ecclesiae vocare, & per se vel alios visitare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13441

PROPOSITIO V.

*Principis Secularis est Ministros Ecclesie
vocare & per se vel alios visitare, &
differentias in materia fidei decidere.*

26. **D**ixi secularis, quin enim hæc com-
petant Catholicis Principibus Im-
perij, qui simul sunt Episcopi nulli dubium
est, nec abnuunt ipsi adversarij.

Primam harum Assertionum habet *Rein-
kingh lib. 3. Class. 1. cap. 2.* Sed eam non pro-
bat, nisi ab exemplo *Moyfis, & Davidis*, quæ
Exempla à veteri testamento deprompta in
novo nihil convincunt cum lex vetus, quo-
ad ceremonialia sit abrogata.

Secundam quoad primam partem. *loc. cit.*
*cap. 6. Ad Principis potestatem Ecclesiasti-
cam ait pertinet cura vocationis, visitationis,
sustentationis, & protectionis ministrorum.*
Cum hac nihilominus differentiâ, ut ipsa vo-
cation non ad Principem, sed Ecclesiam spectet:
Illi enim data sunt *claves Regni coelorum,*
adeoq; potestas vocandi ministros, idque pro-
bat ex *Matth. 18.* quod tamen caput exprel-

G s

se con-

se contrarium monstrat: nam illo loco *Christus* Discipulis, non Ecclesiæ istam potestatem dedit; imò distinctionem facit inter ipsos & Ecclesiam: postquam enim dixisset, si Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut *Ethnicus & Publicanus*, mox ad Discipulos: *Quæcumque* ait *allegaveritis &c.* Vnde licet ante hac populi consensus, vel etiam electio ad vocationem prærequireretur, nunquam tamen ipsa vocatio & ordinatio, quæ est primarius actus Jurisdictionis Ecclesiasticæ ab alio, quam Episcopo, qui solus illius capax est, fieri potuit.

27. Proinde hoc ipso, quo claves Ecclesiæ suis Principibus tollit *Reinkingh*, & tradit Ecclesiæ, eo ipso præensam, & ante illis attributam potestatem Episcopalem tam Jurisdictionis, quam ordinariam omnino convertit. Sic quoque per hoc, quod jus reformandi religionem non ex mero & nudo Principis arbitrio dependere, sed Ecclesiæ consensu fieri debere asserit, directè *Instrumento Pacis §. 29.* Quoad *Comites, Barones* cum ibi nulla Ecclesiæ fiat mentio, & illi in quo se principaliter fundant asserto: *Capitulum Regio,*

Regio, illius est Religio, contradicit. Principis enim, non subditorum est Regio, ergo & Religio. Nimirum cum missionem legitimam, ad Ecclesiæ Ministros necessariò requisitam ob defectionem à Catholica religione (apud quam tempore Lutheri juxta concessionem ipsiusmet *Reinkingh* hic num. 22. potestas mittendi erat) probare nequeant, alios modos se extricandi quærunt: asserentes Ecclesiam in terris militantem, illiusque Dominium, non Monarchium, sed vel Aristocraticum, vel Democraticum esse: cum tamen Ecclesia Catholica in terris militans assimiletur Ecclesiæ in cœlis triumphanti, quæ est perfectissimè Monarchica: *Monarchia* enim, ut ait *Boxhornius* in *stit. polit. lib. 2. cap. 2. Respublica est, in quâ uni alicui & soli suprema potestas & præcipua Imperij cura demandata est*: illa autem in Ecclesiâ triumphante Deo Opt. Max. in militante Summo Pontifici, tanquam Christi in terris vicario in verbis, *Pasce oves meas* demandata est: ab eoque omnis potestas Ecclesiastica, sive illa jurisdictionis, sive ordinaria sit ad Episcopos; ab his ad Sacerdotes, Pastores &c. derivatur. 28. Sed

28. Sed ecce potestatem clavium, quam loco jam citato Ecclesiæ attribuerat in *lib. 3. cap. 10. class. 1.* iterum Ecclesiæ aufert & principibus largitur: *In his itaq;* inquit, *quæ ordinis sunt, ut est prædicatio publica verbi divini, Administratio Sacramentorum potestas ligandi & absolvendi, quæ clavium dicitur, & ipsum ministerium respiciunt, Principes & status Augustanæ confessionis secularis se ipsos intromittunt; sed curam & potestatem externam circa hæc usurpant, ut per Superiores & ministros Ecclesiæ, secundum ordinem divinitus institutum ad normam Evangelicam decenter perficiantur. Ea verò quæ sunt jurisdictionis Ecclesiasticæ & legis Divinæ cesanæ per consistoriales expediunt. Vbi vides omnia tam quæ sunt ordinis, quam jurisdictionis Principi attribui, cum alij nomine ipsius faciant: quod autem quis facit per alium per se ipsum facere censeatur Reg. juris in. 6.*

29. Alteram partem secundæ propositionis docet, *lib. 3. class. 1. cap. 1.* ubi inter alia hæc habet: *unde apparet novum esse & recentiori traditione calentem Pontificiorum doctrinam*

nam, quæ solis Clericis relicta scripturarum le-
ctio, nec in vulgari sermone vertendam, nec
Laicis legendam pleno ore vociferantur, ut eos
melius fascinentur & diutius variæ traditio-
nis prestigiis eludantur Laici. Cujus causam
dat numero 28. præstat enim inquit ex limpi-
dissimis sacrarum litterarum fontibus bibere
hianti ore, quam ex cœnosis traditionum lacu-
nis. Cum enim puram licet haurire aquam, lu-
tum quis mallet? Et sane miseri essemus im-
mortalitatis candidati, si fides nostra in tam
lubricâ & ludicrâ traditionum humanarum
cymbâ, quæ cuivis, vel levissimæ auræ ludibrio
objiciatur, ad portum salutis nunquam passa
nausfragium deberet appellere: Sed gravissi-
mæ sunt hæ Ecclesiæ Catholicæ impactæ ca-
lumnix & antiqua Hæreticorum resuscitata
cantilena: illi præstigiare prorsus conantur,
qui suis sequacibus scripturam sacram cla-
rissimam esse clamant, & tamen quotidie
eam in scholis explicant: qui ipsam scriptu-
ram esse talem sine traditione probare ne-
queunt, qui se solâ scripturâ contra Hæreti-
cos nequaquam defendere possunt: Et quæ-
so unde novit *Reinkingh* suum Patriar-
cham

cham *Lutherum* rectè & legitimè vocatum, & in Ecclesiâ Catholicâ fuisse potestatem legitimæ vocationis nisi ex traditione?

30. Ad S. Scripturam appellare & traditiones rejicere omnibus hæreticis solenne semper fuit, unde etiam ab ipsomet *Luthero* scriptura liber hæreticorum est appellatus. *Lutherus, Calvinus, Menno, Arminius, Jovinianus* omnesque hæretici scripturam sacram per se claram & manifestam clamitant, interpretatione non egere, & nihilominus unus ab alio in substantialibus fidei dissentit articulis, unusque alteri, quod scripturam non intelligat, maleque interpretatur, exprobat. Vnde bene *Augustinus* lib. 2. de Nuptiis & concupiscentiâ cap. 31. Memorato ait neminem hæreticorum esse, qui se non secundum scripturas prædicare ea, quibus blasphematur, mentiatur. Hinc enim *Marcellus* Dei verbum cum legit, nescit: hinc *Photinus* hominem *JESUM Christum*, cum loquitur ignorat: Hinc & *Sabellius*, dum quod Ego & Pater unum sumus non intelligit, sine Deo patre est: hinc *Montanus* per insanas fæmentas *Paracletum* alium defendit: hinc & *Manichæus*

nichens & Marcion legem odit, quia littera occidit, & mundi Princeps Diabolus est. Omnes scripturas sine sensu loquuntur, fidem sine fide pretendunt: scripturae non in legendo sunt, sed in intelligendo.

31. Appositè proinde ad refutationem eorum, qui traditiones rejiciunt ait S. Basilus lib. de script. S. cap. 27. Dogmata, quae in Ecclesiâ predicantur, quaedam habemus è Doctrina scripto prodita, quaedam rursus ex Apostolorum traditione in mysterio, id est in occulto tradita recepimus: quarum utraque partem vim habent ad pietatem, nec his quisquam contradicit, quisquis sane vel tenuiter expertus est, quae sint jura Ecclesiastica. Nam si consuetudines scripto non proditas tanquam haud multum habentes momenti conemur rejicere, imprudentes gravissimum Evangelio detrimentum inferemus, imò potius ipsam fidei prædicationem ad nudum nomen contrahemus.

PROPOSITIO VI.

Imperatoris non Summi Pontificis est, convocare Concilia.

32. Hanc